

Ion PARHON

„DON QUIJOTE” ovaționat la Frankfurt

Timp de aproape trei săptămâni, la **Frankfurt pe Main**, în capitala financiară a Germaniei, uriașă poartă aeriană către toate continentele, s-au desfășurat „Zilele culturii românești”, program organizat sub înaltul patronaj al Băncii Centrale Europene, împreună cu Banca Națională a României. Dedicat în fiecare an unei țări din Uniunea Europeană, programul a găzduit acum manifestări de o remarcabilă valoare, oferite de eminenți ambasadori ai artei și culturii românești, așa cum au fost considerate concertul Filarmonicii „George Enescu”, dirijat de Cristian Mandeal, filmele încununate cu premii internaționale semnate de Cristian Mungiu, Nae Caranfil, Cristian Nemescu și Cătălin Mitulescu, o minunată expoziție de fotografii originale realizate de ilustrul sculptor Constantin Brâncuși, concertul dat de *Romanian Piano Trio* – Alexandru Tomescu (vioară), Horia Mihail (pian) și Răzvan Suma (violoncel) – emoționantul spectacol coregrafic „OuiBaDa”, dedicat baladei *Miorița*, conceput de coregraful Gigi Căciuleanu, seara de jazz datorată artiștilor Harry Tavitian și Csaba Cserei, un concert al apreciaților muzicieni Gheorghe Zamfir (nai) și Nicolae Licareț (orgă) sau recitalul lui Grigore Leșe, la care s-au adăugat fructuoasele întâlniri cu Horia Roman Patapievici, directorul Institutului Cultural Român, cu scriitorii Mircea Cărtărescu și Gabriela Adameșteanu etc.

O seară de vis cu Don Quijote

Programul s-a încheiat printr-o seară memorabilă, în marea sală de peste opt sute de locuri a Operei noi din Frankfurt, cu un public select, alcătuit din reprezentanți ai vieții social-politice, financiare și cultural-artistice din Germania și nu numai din Germania, care a aplaudat adeseori la scenă deschisă, apoi a ovaționat îndelung, în final, spectacolul Teatrului Național din București cu *Don Quijote*, realizat de trupa lui Dan Puric (scenarist, regizor și interpret al rolului principal), cu scenografia Doinei Levintza, producător fiind domnul Valerian Mareș. Cele douăzeci și cinci de „tablouri” ale acestui excepțional discurs artistic, alcătuit din felurite genuri de dans, pantomimă, teatru gestual, antrenantă ilustrație muzicală, un ingenios ecleraj și expresive secvențe de videoanimație, au evidențiat încă odată virtuțile interpretative și profesionalismul protagoniștilor Dan Puric (*Don Quijote*), Constantin Dinulescu (*Sancho Panza*) și Ileana Olteanu (*Dulcineea*), dar nu mai puțin talentul, risipa de energie și incendiara bucurie a teatrului nonverbal și a dansului dovedite de bravii lor companioni, de la veteranul Mircea Cristescu la Carmen Ionescu, Violeta Huluba, Silviu Oltean, Ana Pepine, Antoanela Vlădescu, Mihaela Ailincăi, Nadejda Dimitriu, Elena Valentina Popa, Claudia Susanu, Adrian Nour, Vadim Rusu, Paul Cimpoieru, Toni Dumitrescu, Ștefan Ruxandra, Daniel Făt, Axel Moustache, Florin Roșu, Petrică Voicu și la noile „achiziții” valoroase ale trupei, foarte tinerele Raluca Urea și Lelia Alexandru Marcu. Le-am dat tuturor numele pentru pilduitoarea lor demonstrație de dăruire, pentru strădania excepțională depusă încă de la repetiția generală, care i-a impresionat pe jurnaliști ori pe cameramanii de televiziune, și, mai întâi de toate, pentru reușita acestui spectacol ce a lăsat amintiri de neșters aici, la Frankfurt. Faptul era atestat de nenumăratele aclamații venind de la parterul sălii elegante, cu mobilier de un galben pal și tapetul

albastru închis, sau de la cele trei balcoane, unde mulți tineri își exprimau cu un entuziasm contagios satisfacția față de mesajul umanist și de calitățile artistice ale spectacolului inspirat de capodopera lui Miguel de Cervantes.

Iar faptul că acest spectacol se desfășura în seara zilei când întreaga Germanie sărbătorea două decenii de la căderea Zidului de suferință și rușine al Berlinului conferea odată în plus un caracter sărbătoresc și o luminoasă semnificație evenimentului. Pentru că, așa cum o dovedea și spectacolul artiștilor români, dincolo de „naivitatea” purificatoare și de ludica sa „nebulie”, nemuritorul „Cavaler al tristei figuri” ne-a învățat și el că prin puterea de a visa și a îndrăzni, prin curaj, credință, noblețe a gândului și a faptei, oamenii pot să readucă binele pe Pământ, dobândindu-și astfel dreptul la armonie și la mântuire.

Mărturii „la cald”

La câteva clipe după ce au început să se stingă ropotele de aplauze, a venit rândul organizatorilor și al invitaților de onoare să aducă elogiile, de pe scenă, programului cultural românesc și, în special, acestei memorabile adaptări după *Don Quijote*. Întâmpinat și domnia sa cu aplauze pentru căldura și umorul cuvântului de salut, după ce a remarcat caracterul poate premonițional al secvenței cu „ploaia de bani” din spectacol, domnul Nout Welink, președintele Băncii Naționale a Olandei, țară căreia îi vine rândul în 2010 să organizeze și ea „Zilele culturii” sub patronajul Băncii Centrale Europene din Frankfurt, afirma emoționat că, „dacă ar fi fost de față, Dario Fo și Bertolt Brecht, prestigioși reprezentanți ai teatrului secolului XX, probabil că le-ar fi plăcut să-i considere drept copiii lor pe acești admirabili interpreți ai operei lui Cervantes, talmăcitori plini de har ai savurosului demers narativ, dar și ai generoaselor mesaje ale acestei opere”. La recepția oferită de gazde, în sala „Chagall” a Operei, felicitările au continuat, încălzind atmosfera de o remarcabilă cordialitate, printre invitați aflându-se și câțiva reprezentanți ai vieții ecleziale, puternic impresionați de simbolurile de sorginte religioasă și de unele premoniții mesianice din această valoroasă lectură scenică românească a operei lui Cervantes.

Cu sentimentul unei plăcute surprize, domnul Ivan Santos, muzician, de origine braziliană, era încântat, pe de altă parte, de armonia dialogului dintre teatru, muzică și dans, ori dintre filoanele dramatic, liric și comic, subordonate însă unor idei de o remarcabilă altitudine moral-filosofică. Printre cei de față, am recunoscut-o pe doamna Angela Ameke, artistă născută la Arad, prietenă și admiratoare a lui Dan Puric și a trupei sale, pe care a invitat-o cu ani în urmă la un festival internațional, organizat de domnia sa la Menden, în nordul Germaniei. Ea ne-a mărturisit: „Am văzut spectacolul de trei ori, la București, apoi la Berlin și Bruxelles, în turneul european de acum trei ani al acestui fabulos spectacol. M-a impresionat în mod deosebit nu numai că el nu a îmbătrânit, nu s-a alterat, nu și-a pierdut farmecul și profunzimea semnificațiilor, ci dimpotrivă! Am descifrat detalii și accente noi, împreună cu o putere energizantă ieșită din comun, care, după cum ați văzut, la final a ridicat sala în picioare, fapt mai puțin obișnuit aici”...

Ploaia căzută în rafale peste arterele feeric iluminate ale orașului, printre Băncile semețe ce aici „zgârie-norii” chiar și pe... criză economică, forfota plimbărilor sub umbrele sau pe biciclete, pe malurile impecabil asfaltate ale râului Main, ori emoția noastră, a celor care am vizitat impresionantul Dom din centrul orașului, „Casa părintească a lui Goethe”, Muzeul de Artă Contemporană, sau Muzeul Filmului, după ce ne-am zgâit la tot felul de vitrine ultraelegante, găsite deja spre a-i face cu ochiul lui Moș Crăciun, au rămas undeva în urmă. După cele treizeci și opt de ore petrecute la Frankfurt, noul succes internațional al spectacolului bucureștean cu *Don Quijote* devenise și el istorie!

Dan PURIC și Constantin DINULESCU

